

ЛННБ України ім.В.Стефаника

00853195 (V)

1497

1497.

УКРАЇНСЬКИЙ
СПІВАНИК.

1241

1096

~~1497.~~

1. 965.

НАША ПІСНЯ

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ

ЛЮБОВНИХ І КОЛОМИЙОК

ЗЛАДИВ

11.890.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

АНТІН ГАПЯК.

109

ЛЬВІВ, 1917.

НАКЛАДОМ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА“.

ДРУКАРНЯ СТАВРОПИГІЙСЬКОГО ІНСТИТУТА

під управою Ю. Сидорака.

8(c)У. 1917 - 192

1, 20

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И- 55590

ЛЮБОВІ.

1.

Ой місяцю,
[місяченьку,
Не сьвіти ні-
[кому!
Тільки мому
[миленькому,
(Як піjde до
[дому.

Сьвіти єму ранесенько
Тай розганяй мари,
А як же він иньшу має
То зайди за хмари.

Сьвітив місяць, сьвітив !
Тай зайшов за тіни,
А я бідна гірко плачу,
Зрадив мене милий.

Або мене вірно люби,
Або мене лиши,
Або мої чорні брови
На папері спиши !

Писав же я чотири дні
І чотири ночі,
Та не можу написати
Твої карі очі.

Писав же ти на папері,
Пиши на китайці !
Як не спишеш до вечера,
То я умру в ранці.

2.

Широкее оболоне вода зальляла,
Полюбив я дівчиноньку, мати не знала.

Гей, гей! милий Боже,
Тож то собі дівча гоже,
Людське не моє,
Людське не моє.

Носив я їй подарунки, виділи люди,
Я си думав молоденький, що моя буде.

Гей, гей! милий Боже,
Тож то собі дівча гоже,
Людське не моє,
Людське не моє.

Ой вийдуж я в чисте поле, орли воду пють,
Ого моє коханечко до шлюбу ведуть.

Гей, гей! милий Боже,
Тож то собі дівча гоже,
Людське не моє,
Людське не моє.

Оден веде за рученьку, другий за рукав,
А мені ся серце крає, що її не взяв.

Гей, гей! милий Боже,
Тож то собі дівча гоже,
Людське не моє,
Людське не моє.

3.

Чи се тая криниченька, що я воду пив?

Чи се тая дівчинонька, що я ї любив?

Ой! жаль серцю буде,
В зьмуть чужі люди,
Моя вже не буде,
Недоле моя.

Чи се тая криниченька, що голуб купав ся?

Чи се тая дівчинонька, що я женихав ся?

Ой! жаль серцю буде,
Возьмуть чужі люди,
Моя вже не буде.
Недоле моя.

Ой! сеж тая криниченька і ключ і відро;
А вжеж мене дівчинонька забула давно!
Ой! жаль серцю буде,
Возьмуть чужі люди,
Моя вже не буде.
Недоле моя.

Засипалась криниченька золотим піском;
Злюбила ся дівчинонька з другим козаком.
Ой! жаль серцю буде,
Возьмуть чужі люди,
Моя вже не буде.
Недоле моя.

Вжеж до тої криниченьки стежки заросли;
Та вжеж мою дівчиноньку сватати прийшли!
Ой! жаль серцю буде,
Возьмуть чужі люди,
Моя вже не буде.
Недоле моя.

Уже з тої криниченьки орли воду пють;
Та вжеж мою дівчиноньку до церкви ведуть.
Ой! жаль серцю буде,
Возьмуть чужі люди,
Моя вже не буде.
Недоле моя.

Один веде за рученьку, другий за рукав,
Третий стоїть, серце болять, любив та не взяв.
Ой! жаль серцю буде,
Возьмуть чужі люди,
Моя вже не буде.
Недоле моя.

4.

Сонце низенько, вечер близенько,
Вийди до мене моє серденько !
Ой вийди, вийди, та не бари ся,
Моє серденько розвеселить ся !

Через річеньку, через болото,
Подай рученьку моє золото !
Через річеньку, через биструю,
Подай рученьку, подай другу.

Подай рученьку, подай і другу,
Я к тобі серденько і сам прибуду.
Ой там криниця під перелазом,
Вийдемо серденько обоє разом.

Ой вийди, вийди, серденько Галю,
Серденько, рибонько, дорогий кришталю !
Ой вийди, вийди, не бійсь морозу
Я твої ноженьки в шапочку вложу,

5.

„Дівчино моя, напій ми коня !“
„Не напою, бо ся бою, бом ще не твоя.

Як буду твоя, напою ти й два,
З студеної кирниченьки, з нового ведра.“

„Дівчино моя, сідай на коня,
Поїдемо чистим полем до мого двора.

А в моїм дворі штири покої,
А пятая сьвітличенька для миленької.

Дівчино моя, паси ми коня !“
„Зимна роса, а я боса, змерзла в ніжки я,“

„Скину я впанчу, ноги заверчу,
А як мене Бог допоможе, чоботи куплю.“

„Не купуй мені, купи сам собі,
Ой маю я отця й матір, то куплять мені.“

6.

Зелена рута, жовтий цвіт,
Не піду за тебе, піду в світ.
Тай розпущу косу по плечу,
Нераз гірко-тяжко заплачу.

Ой деж ти мій милий ночуєш,
Що ти мого плачу не чуєш?
Бодай тебе милий Бог скарав,
Що ти мене бідну понехав...

Зелена рута, чорний пень,
Бодай ти ся нудив ніч тай день
Бодай тебе милий Бог скарав
Що ти мене бідну понехав....

7.

І шумить і гудить,
Дрібний дощик іде;
А хто-ж мене молодую
До домоньку заведе?

Розпізнав ся козак
На солодкім меду;
„Гуляй, гуляй, чорнобрива,
Я тя домів заведу.“

„Не веди ти мене,
Ой прошу я тебе;
Бо я злого мужа маю,
Буде бити мене.“

І шумить і гудить,
Скрипка грає, бас гуде;
Козак мовчить а всьо знає,
Козак домів поведе.

В.

Як ніч мя покриє,
Зіронька затліє,
Тоді казалась ти: прийдеш.
Зіроньки сияють,
Тебе виглядають,
Колиж, ах колиж ти прийдеш?

А деж ся поділа,
Ти доле щаслива,
Подруго моїх давних літ?
Не вернеш ніколи,
Пропалась поволи,
Пропалась в облачний там сьвіт!

Судьба розлучила
З тобою мя мила,
Натхнула мя гадков лиш тов.
Де зірки яскраві
Гень в небо синяве,
Возьми, ах! возьми мя з собов.

Нині сиротою,
Плачу за тобою,
Голубко прийди, я тя жду;
На знак тобов даний,
В красу я убраний
То тебе я люба піду.

Э.

Ой у поли три криниченьки,
Любить козак три дівчиноньки:
Чорнявую та білявую,
Третю руду та поганую.

„Що чорняву з душі люблю
На біляву залицяю ся,
А з рудою, препоганою,
Хиба піду розпрощаю ся.“

Чи всі-ж тії та сади цьвітуть,
Що зарання розвивають ся?
Чи всі-ж тії та вінчають ся,
Що люблять ся та кохають ся.

Половина тих садів цьвіте,
Половина розвиваєть ся, —
Одна пара та вінчаєть ся,
А другая розлучаєть ся.

10.

Чи ти милий, пилом припав,
Чи метелицею,
Чом не ходиш ти до мене,
Сею улицею?

Чом не ходиш ти до мене
Крутими горами, —
Покидаєш сиротину
Поміж ворогами?

Чом ти, милий, не послухав,
Як тобі казала;
Ходім, серце, повінчаймось,
Щоб мати не знала?

Ти все неньку свою слухав,
Мене покидаєш,
Покидаєш сиротину,
Иньшої шукаєш.

Найдеш собі дівчиноньку
З карими очима;
Буде тобі серце моє,
Камінь за плечима.

Найдеш собі дівчиноньку
З чорними бровами,
Та не знайдеш тої правди,
Що була між нами.

Такий камінь тяжкий-важкий
На серденьку буде!
Покидаєш через люди, —
Сам Бог свідком буде!

11.

„З'їздив я коника, з'їздив вороного,
Скажи мила правду, чи буде що з того?
Ой чи буде, мила, ой чи ні,
Скажи серце правду ти мені.“

„Я тобі казала, що-м роду бідного,
Ти за мнов не возьмеш посагу жадного.“
„Ой ти в мене посаг сама, я,
Як на небі зоря ясна.“

„Тепер мені кажеш, що-м зоренька ясна,
Потому ми скажеш, доленько нещасна.
Ти не скажеш, то мати:
Було си сироту не брати!

Заведеш ти мене до свого дому,
Сама я не знаю, догаджати кому;
Ой чи матери, чи вітцю,
Чи тобі самому молодцю.“

„Як ти будеш мила ненці догаджати,
Буде тобі ненька сніданє давати.
Як ти підеш мила горою,
Назве тебе мати бідою.
Як ти підеш мила долинов,
Назве тебе мати дитинов.“

„Заведеш ти мене до свого дому
Ще красну молоду, та й на всьо здорову.
Не дай Боже недуги,
Будеш ся дивити на другі.“

„Скарай мене Боже на душі на тілі,
Як я погадаю о иньшій котрії.
Скарай мене Боже на душі,
Як я погадаю о иньшій.

На горі церковця, там будем слюб брати,
Там треба миленька всю правду сказати.
Як нам звяжуть руку з рукою,
Тепер ходи мила зо мною.“

12.

Ой ішов я вулицею раз, раз,
Не бачив я Марусеньки в образ. (2)

Ой ішов я вулицею двічі,
Не бачив я Марусеньки в вічі. (2)

Ой ішов я повз Марусину хату,
Загубив я з постола залату. (2)

Ой верну ся залати шукати,
Чи не вийде Марусенька з хати. (2)

Підійду я під віконце стукну,
Підійду я під другеє гукну. (2)

„Ой не стукай, козаче, не стукай,
Іди собі, иньшої пошукай. (2)

Ой дай, мамо, од комори ключі,
Кинуть йому подарунки в вічі, (2)

13.

На городі коло броду
Барвінок не сходить;
Чомусь дівчина до броду
По воду не ходить.

На городі коло тину
Сохне на тичині
Хміль зелений: не виходить
Дівчина з хатини.

На городі коло броду
Верба похилилась:
Зажурилась чорнобрива,
Тяжко зажурилась.

Плаче, плаче та ридає,
Як рибонька б'єть ся...
А над нею молодою
Поганець сьмієть ся.

14.

Над Прутом у лузі хатчина стоїть.
Живе там дівчина, хороша як цвѣт.
В неї очі зірницї, що сьвітять в ночі.
Як бачиш їх хлопче. минай ся і мри.

Над Прутом у лузі, не місяць зійшов,
То хлопець до красної дівчини прийшов.
Солодка розмова із їх уст пливе,
Тихенько дрімучий Прут далі тече.

Над Прутом у лузі, барвінок вже рвуть,
До шлюбу зелені віночки плетуть;
В хатчині заграли і скрипки і бас,
А гості сьпівають: Веселість у нас.

15.

Голуб сизий, голуб сизий —
Голубка сизійша:
Батько милий, мати мила —
Дружина милійша.

З батьком, з матір'ю зйду ся —
Гріха наберу ся,
А з дружиною зйду ся —
Не наговорю ся!

Та вже-ж мені не ходити,
Куда я ходила;
Ой вже-ж мені не любити,
Кого я любила!

Та вже-ж мені не ходити
В ліски на горішки,
Ой вже-ж мині минули ся
Дівочії сьмішки!

16.

Ой ти поїхав,
Мене понехав,
А я бідная плачу;
Сплакалам очи
Як в день так в ночі,
Що сьвітонька не бачу.

Дурна пташина,
Невеличкая,
Що по гічонці скаче;
Дурна дівчина
Тай нерозумная,
Що за гультаєм плаче.

Ой як же мені
Та не плакати,
Самі слезоньки льлють ся;
Що від милого
Вістоньки нема,
А від нелюба шлють ся.

Жадна пташина
Без товариша,
Не пробуває в лісі;

А ти поїхав,
Мене понехав
Як ластівоньку в стрісі.

17.

Віють вітри, віють буйні,
Аж дерева гнуть ся;
Ох, як болить моє серце
А слези не льлють ся.

Трачу літа в люгім горю
І кінця не бачу;
Лишень серцю лекше стане
Як нишком поплачу.

Суть ще люди, що і моїй
Завидують доли;
Чи щаслива ж та билинка
Що росте у поли?

Що у поли на пісочку,
Без роси на сонці,
Тяжко жити без милого
І в своїй сторонці.

Без милого щастя нема,
Стає сьвіт тюрмою;
Без милого долі нема,
Нема і спокою.

Де ти милий чорнобривий,
Де ти? — відізви ся!
Як без тебе я горюю,
Прийди, подиви ся!

Полетіла-б я до тебе,
Та крилець не маю;
Сохну, чагну я без тебе,
Всяк день умираю.

18.

Ой не ходи Грицю на вечерниці;
Бо на вечерницях, дівки чарівниці,
Солому палять і зіля варять,
Тебе Грицуню здоровля позбавлять.

Там то одна чорнобривая,
То чарівниця справедлива!
І чарівниця і зіле знає,
Тебе Грицуню заздрісно кохає!

В неділю рано зіле копала,
У понеділок пополокала,
А у вівторок, зіле варила,
В середу рано Гриця строїла.

Прийшов же четвер, Гриценько умер,
Прийшла п'ятниця, поховали Гриця,
Сховали Гриця близько границі,
Плакали за ним всі молодиці.

І хлопці Гриця всі жалували,
Чорнобривую всі проклинали;
Нема і не буде другого Гриця,
Що го зізнала з сьвіга чарівниця!

В суботу рано мати доню била:
„На що ти доню Гриця строїла?
Не зналась того, що зіле уміє,
Що Гриць сконає, нім когут запіє?“

— „Ой мати! мати! жаль ваги не має, —
Най ся Грицуню у двох не кохає,
Оцеж тобі Грицю за теє заплаता:
Із чотирох дощок темная хата!“

19.

Чи я в лузі не калина була?
Чи я в лузі не червона була?
Взяли мене поломали
І в пучечки повязали,
Така доля моя,
Гірка доля моя!

Чи я в поли не пшениця була?
Чи я в поли не озимая була?
Взяли мене позжинали,
І в снопики повязали;
Така доля моя,
Гірка доля моя!

Чи я в степу не травиця була?
Чи я в степу не шовковая була?
Взяли мене покосили,
І в копиці зволочили;
Така доля моя,
Гірка доля моя!

Чи я в батька не дитина була?
Чи я в батька не кохана була?
Взяли мене повінчали,
І сьвіт мені повязали;
Така доля моя,
Гірка доля моя!

Чи не було в річенці утопитись мені?
Чи не було ктасшого полюбити мені?
Були річки позсихали,
Були красші, повмирили
Така доля моя,
Гірка доля моя.

20.

Тече річка невеличка
З вишневого саду,
Кличе козак дівчиноньку
Собі на пораду.

Порадь мені, дівчинонько,
Як рідная мати,
А чи мені женити ся,
Чи на тебе ждати?

Ой я тобі, козаченьку,
Раджу і не раджу:
Я з тобою розмовляю
На другого гляджу.

Бодай тебе дівчинонько,
З твоєю радою,
Я до тебе з щирим серцем,
А ти з неправдою.

Бодай же ти дівчинонько,
Тоді заміж вийшла
Як у полі, край дороги,
Рута — мята зійшла!

Бодай тебе, дівчинонько,
Сім ліг дідько тріпав,
Така річка не видненька,
Я до тебе сліпав.

21.

Скажи мені правду, мій милий козаче,
Що діяти серцю, як серце болить?
Як тяжко застогне, як гірко заплаче,
І в тяжкім нещастю воно защемить?

Як горе, мов терен, всю душу поколе,
Коли відцуралось від тебе усе,
І ти, мов сухеє перекотиполе,
Не знаєш куди тебе вітер понесе?

Е, ні скажеш мовчки: скосивши билину
Хоч рано і в вечер водою полій,
Не зазеленіє, — кохай сиротину,
А матери і батька не бачити їй.

От так і на сьвітї: хто рано почує,
Як серце застогне, як серце зітхне,
Той рано й заплаче... А доля шуткує —
Поманить, поманить, тай геть полине.

І можна-ж утерпіть — як яснее сонце
Блисне і засияє для міру всего
І гляне до тебе в убоге віконце?...
Осліпнеш а дивиш ся усе на него.

22.

„Ой зійди, зійди, ясен місяцю,
Як млинове коло,
Ой, вийди, вийди, серце дівчино,
Та промов до мене слово.“ —

— „Ох, і рада б я та виходити,
Із тобою говорити,
Так судять-гудять вражі люди,
Хотять же нас розлучити.

Ой не бий мати, та не лай мати
Не роби каліченьки,
Завяжи очі темної ночі,
Та веди до річеньки.

А як приведеш та до річеньки,
Розв'яжи карі очі,
Нехай гляну я, та подивлю ся,
З сьвігом білим попрощаю ся.

Ой, сьвіте ясний, сьвіте прекрасний
Як на тобі тяжко жити,
Ой, іще тяжче молодесенькій
Не нажившись умирати!“

23.

Копав же я криниченьку
Неїленьку й дві,
Кохав же я дівчиноньку
Людам не собі.

Копав же я криниченьку
В степу в кремені, —
Чи не прийде дівчинонька
По воду к мені.

А вже з тої криниченьки
Орли води пють ;
А вже мою дівчиноньку
До слюбу ведуть.

Один веде за рученьку,
Другий за рукав,
А я іду, слези роню :
„Любив та не взяв.“

Ой привели до церковці ;
„Тепер ти моя !“
Вона стала, відказала :
„Не правда твоя.“

Поставили на рушнику ;
„Тепер ти моя !“
Вона стала, відказала :
„Не правда твоя.“

Ой звязали білі руки ;
„Тепер ти моя !“
Вона стала, відказала :
„Недоля моя !....“

24.

Було не рубати зеленого дуба,
Було мя не брати, колим ти не люба,
Ой мати, мати калиновий цвіт,
Завязалась мені за нелюбом сьвіт.

Ой мати, мати, мати,
Час мене за муж дати,
Час мені межи люди,
Чей мені легше буде.

11-820
Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ 11-55590
8

Було не рубати зеленої ліщини,
Було мя не брати, молодой дівчини,
Ой мати, мати, калиновий цвіт,
Завязалась мені за нелюбом сьвіт.

Ой мати, мати, мати,
Час мене за муж дати,
Час мені мені межі люди,
Чей мені легше буде.

Було не копати під порогом ями,
Було мя не брати від рідненької мами,
Ой мати, мати, калиновий цвіт,
Завязалась мені за нелюбом сьвіт.

Ой мати, мати, мати,
Час мене за муж дати,
Час мені межі люди,
Чей мені легше буде.

Нехай загородять, куда нелюб ходить,
Нехай стежка буде, куда любий ходить,
Ой мати, мати, калиновий цвіт,
Завязалась мені за нелюбом сьвіт.

Ой мати, мати, мати,
Час мене за муж дати,
Час мені межі люди,
Чей мені легше буде.

25.

Ой, любив та кохав, собі дівчину мав,
Гей! як у саду вишня;
За лихими людьми та за ворогами
Гуляти не вийшла.

Покидаю тебе, серденьтко моє
Гей! єдиному Богу;
А сам я піду, а сам я поїду
В далеку дорогу.

Дожидай ся мене серденьтко моє,
Гей! та до себе в гості;
Як виросте в тебе у сьвітлонці
Трава не помості.

26.

„Гей, зрада, зрада, чорні очи, зрада!
Кажуть мені люди, що то все неправда,
Ой розголосив єсь ти новину тую,
Казав єсь мені женити ся буду;
А тепер думаєш, думаєш, гадаєш,
Либонь ти мене покинути маєш?“ —
„Ой покину я тя, дівчино, покину,
Бо я з із тобою на віки загину.“ —
„Ей зійдеш Польшу, зійдеш Україну,
Але не знайдеш над мене дівчину.
Ей знайдеш, знайдеш з кіньми, волами,
Але не знайдеш з чорними бровами.
Ей знайдеш, знайдеш, з чорними бровами,
Але не знайдеш з милими словами.
Ей знайдеш, знайдеш на личку білійшу,
Але не знайдеш над мене милійшу.
Ей знайдеш, знайдеш на личку румяну,
Але не знайдеш над мене кохану!“ —

27.

Гаєм зелененьким вола тече,
На яворі соловій щебече;
Де дівчина мила
Віночок увила
З барвіночку.

Слези проливала, як го вила,
А увивши на воду пустила:
„Пливи-ж ти віночку,
Красний барвіночку
За миленьким.“

Голос чути в гаю середині,
Аж ся сгало страшно дівчині,
Вузкою стеженкою
Їдуть козаченьки
На вороних.

„О мої панове козаченьки,
Скажіть мені правду, де миленький?
Чи го, чи го взяли
Чи го порубали
У неволи.

28.

Ой відси гора, відси другая,
Межи тими гороньками ясна зоря.

Я собі гадав, що зоря зійшла,
А то моя дівчинонька по воду вийшла.

А я за нею як за зорею,
Сивим, сивим кониченьком по над водою.

„Дівчино моя, напій ми коня!“
„Не напою, моє серце, бом ще не твоя.

Як буду твоя, напою ти й два,
З студенїї керниченьки, з нового відра“.

29.

Як бим була я зазулев, тобим полетіла,
Гень в дуброву, щоб на любу калинську сіла;
Полетіла бим в Путилів між гори Карпати,
Де мій милий пробуває, і сталаб кувати:
Куку, мій Іване: куку, мій Іване!
Куку, куку, мій Іване!

Як бим була я рікою, як той Прут великий,
Не втікала бим до моря в чужий крґай далекий;
Но плила бим шипочучи у гори Карпати,
І сьпівалаб, шипотілаб, близь єго там хати:
Добрий день Іване, добрий день Іване,
Добрий, добрий день Іване.

Як бим була соловейком, що в ночі сьпіває,
І в серденько чародійно мир, любов, вливає;
По при хаті, де жиє він, в зеленому гаю,
На весь голос щебеталаб, тебе лиш кохаю:
Люблю тя Іване, люблю тя Іване,
Люблю, люблю тя Іване.

30.

А я люблю Петруся,
Та сказати бою ся;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Била мене матуся,
Що я люблю Петруся;
Ой лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.
Хоч ти мати мене вбий,
Таки буде Петрусь мій;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Як не виджу Петруся,
То від вітру валю ся;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Як побачу Петруся,
По під боки беру ся;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко чорний вус.

Наварила, напекла,
А для кого? для Петра!
Нема Петра іно Гриць;
Шкода моїх варениць.

31.

З тої гори високої вітер повіває,
Сивий голуб голубочок голубки шукає:
„Якаж тота голубочка, якаж она була?“

— „Не маленька, румяненька, сама чорнобрива.“
„Ой прилітай сивий пташку, ти мій сивий орле!
Ой хто-ж мене молоденьку до себе пригорне?
Нї ширости, нї милости, нї пожалованя,
Чорним очкам нема спаня, рукам спочиваня.
Ой, як маєш говорити, говори сердечно!
Як не маєш говорити, умирай конечно.
Ти умирай із вечєра а я із поранку,
Кажемо ся положити разом в одну ямку.
Кажемо ся положити разом головами,
Тогди буде розмовонька хоч там межи нами.
Як ся зійде гора з горов, одна із другою,
Тогди буде розмовонька мій милий з тобою.“

32.

Там на горі крута вежа
Там бистра тече вода;
Там дівчина чорнобрива,
Хорошая, молода.

Як погляне бистрим оком,
Як ся мило засьміє;
То аж серцю легше стане
А в козаку серце бє.

В нас дівчата всі хороші,
Коса з довгим волосом;
Очи сині, брови чорні,
Личко як кров з молоком.

Дармо сієш дівча цвїти,
Они тобі не зійдуть;
Дармо просиш батька неньку,
Тя за мене не дадуть.

Бо ти єси молодая,
Батько, мати, ще жиє;
Є богацтво, красна хата
А в сій хатї все твоє.

А я бідний сиротина
Пуша, то мій рідний край;
Бурка, шабля, — то родина,
А кінь сивий, — то мій рай.

На що людям тее знати,
Де милої ворота?
На що кому тее знати,
Де кохав ся сирота.

ЗЗ.

Дівча в сїнех стояло,
На козака моргало:
„Ти козаче ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє!“

„Ой як менї ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе батько лихий,
В тебе батько лихий,
Серце моє!“

„Я батькови угожу,
Я горівки наїжу;
Таки серце ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє!“

„Ой! як менї ходити!
Тебе вірно любити?
В тебе ворота скриплять,
В тебе ворота скриплять!
Серце моє!“

„Я воротам пораджу,
Шматком сала помажу
Таки серце ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє!“

„Ой! як мені ходити!
Тебе вірно любити?
В тебе миші лихі,
В тебе миші лихі,
Серце моє!“

„Коли миший боїш ся,
На воротах повісь ся;
Ой згинь!... — пропади
Тай до мене не ходи.
Трастя тобі!“

34.

Ніхто не винен, тільки я,
Тільки я, тільки я,
Що полюбила гультая,
Гультая, гультая.
Гультай не робить, тільки пє,
Тільки пє, тільки пє,
Прийде до дому, жінку бє,
Жінку бє, жінку бє.
Є у сусіда гарний син,
Гарний син, гарний син.
Там то хороший вражий син,
Вражий син, вражий син.
Личко біленьке, хоч малюй,
Хоч малюй, хоч малюй.
Губки румяні, хоч цілуй,
Хоч цілуй, хоч цілуй.
Очи чорненькі, хоч дивись,
Хоч дивись, хоч дивись.
Хлопець — до серця хоч тулись,
Хоч тулись, хоч тулись!

35.

Ой летіла зазуленька понад море в гай,
Та пустила сиве пюрге у тихий Дунай.

Плини, плини, сиве пюрце, долї за водов,
А я собі молоденька човном за тобов.

Приплинемо, сиве пюрце, на жовтий пісок,
А там собі засьпіваєм усіх сьпіванок.

Ой маю я срібний перстїнь, пушу по горі,
Ой маю я три сестрички, а четвертий брат,
Скажу я їх закликати в яблінковий сад.

Всї яблінки солоденькі, лиш одна винна, —
Сестрички ся посходили, а брата нема.

Ой вирвіть си по яблочку, вирвіть си по дві,
Сли будете їсти пити, згадайте о мні.

Та десь наша бідна сестра в чужій сторонї
Вмиває ся сльозоньками, як рибка в водї.

36.

„Козаченьку, куди йдеш?
Невже-ж жалю не маєш!
Я без тебе загину,
Як ти підеш в чужину,
Чи тебе лихо жене.
Бачу, зрадиш ти мене“.

— „Ой, не плач, дївчино, не журись
Та до мого серденька пригорнись.
Я верну ся, серденько, в осени,
Як упаде листячко з калини“.

37.

Ой, ходила дївчина берїжком,
Заганяла селезеня батїжком;
Іди, іди качуре до дому!
Продам тебе жидови рудому.
За три копи качура продала,
А за копу дударика наняла:
„Заграй менї дударенько на дуду,

Нехай же я своє горе забуду;
Колиб тобі горенько та печаль,
То-б ти вийшов на улицю та кричав.
А тож тобі горенька не має,
Ой, хтож тобі сі кучері звиває?“
„Була в мене дівчина Уляна
Вона ж мені сі кучері звивала,
Була в мене дівчинонька Варвара, —
Вона-ж мині сі кучері порвала.“

38.

Там де Чорногора сумно
Угрів край витає;
Там, де біла Тиса шумно
Чорну доганяє;
Там ти, любко моя мила,
Як цвіт процвітала,
Там ти літа молоденькі
В щастю проживала.

І я шастя шукаючи
В той край заблукав ся;
Долі собі глядаючи
Тебем си избрав я.
Бог получил мя з тобою,
Щастє, долю дав...
Ах, чому же молодую
Тебе мені взяв.

Ти мя вірно полюбила
Я тя любив,
Ти зі мнов щасливо жила
І я був щаслив...
Деж а деж ти ся поділа,
Вірний друже мій?
Ах так скоро улетілась
В вічний супокій.

Глянь на мої тужні очі,
Як слези ся льють!

Діти твої в день і в ночі
Мати своєї ждуть.
Прийди люба к мужу твому
Слези угамуй!
Прийди мати к дому твому
Діти нагодуй!
Они батька ся питають,
Де я матір дів?
З плачем мені докучають,
Чом її не привів?
Ставай мати з грсбу твого,
Діти посіти.
Або разом із собою
В гріб твій мя прийми!

39.

Як два серця ся кохають,
Все никне з очий;
На журбу всю забувають,
На сьвіт, на людий.
І лиш хтілиб разом жити
І пуститись в сьвіт,
Та з собов лиш голубити
І на себе зріть.

Тогді сьвіт ім Божий раєм,
Палатов хатина,
Вік цілий пливе ручаєм,
Мов одна година.
І так лїга за лїтами
Скоренько збігають,
І мов місяць з зіроньками
Чудним блеском сяють.

40.

Ой під горою, під камяною,
Там сидить голуб із голубкою.
Цїлували ся, милували ся,
Сизими крильми обіймали ся.

Налетів орел з крутої гори,
Розбив-розлучив голубів з пари.
Голубка ходє, жалібно гудє,
Що вже з голубом жити не буде.

41.

Ой летїла горлиця через сад,
Через сад, гей! розпустила п'рячко
На весь сад, гей! на весь сад.

Ой хто теє п'рячко избєре,
Избєре, гей! той мене молодую
Забєре, гей! забєре.

На курочцї п'рячко в один ряд,
В один ряд, гей! любимо ся, серденько,
В один лад, гей! в один лад!

42.

Пропала надїя, забило ся серце
Заплакали очі мої,
Любив я дївчину, тай та ся змінила.
Ой, горенько в сьвітї минї.

Як би-ж вона знала любов мою щирю,
Вона б не кидала мене,
Любила б, кохала, як мати дитину,
Ще й серце б віддала своє.

А то десь далеко з другим ти жартуєш,
За мене забула зовсім,
А я сиротина сижу та сумую,
Не сплю і нічого не їм.

Як би она знала, що сонце без неї
Не сьвітить минї як другим,
Она б спам'яталась, мене полюбила б,
Щасливі були б ми зовсім.

Як би она знала, що в світі без неї
Нема чого жити мині,
Она б не цуралась мене, бідолахи,
І кинула б жарти свої.

Тепер все пропало, течуть з очий сльози,
І серце щемить, та болить,
Піду утоплю ся в широкій криниці,
Не буду я більше вже жить.

Або як повішусь на тій гиллячині,
Що в неї в садочку росте,
Умру я, нещасний, за тебе, дівчино,
І гріх тобі буде за те.

43.

Одна гора високая,
А другая низька, —
Одна мила далекая,
А другая близька.

У сієї, близенької,
Воли та корови,
А в тієї, далекої,
Та чорнії брови.

У сієї, близенької,
Рушник на кілочку,
А в тієї, далекої,
Брови на шнурочку.

Ой я сюю, близенькую,
Людам подарую.
А до тої, далекої,
Пішки помандрую.

44.

„Ой, нависли чорні хмари, нависли, нависли,
Не зійдеш ти, мій миленький, ні з гадку ні з мисли
Ой, годину я сьпіваю а годину плачу, —
Як я тебе, мій миленький, так довго не бачу.“

„Ой, чи будеш дівчинонько, чи будеш тужити,
Як я піду, тай поїду цісарю служити?“

„О, не буду, козаченьку, не буду, не буду,
Ти за гору, я за другу, тай вже тя забуду.“

Ой поїхав козаченько на зимові лози,
Обіляли дівчиноньку дрібненькії сльози.
Ой, поїхав козаченько за нові остріжки,
Посилає дівчинонька три посланці пішки.

45.

По той бік гора,
По сей бік гора,
По між тими крутими горами
Сходила зоря.

Ой тож не зоря —
Дівчина моя
З новенькими відерцями
По водицю йшла.

Дівчино моя,
Напій же коня
З рубленої криниченьки
З повного відра.

Дівчино моя,
Чом заміж не йшла?“
— „Б дна була, по наймах служила —
Пари не знайшла!

Козаченьку мій!
Чом не женив ся
Як поїхав у чистеє поле
Та й забарив ся.“

„Дівчино моя,
Сїдай на коня,
Та поїдем у чистеє поле
До мого двора.

А в мого двора
Нема ні кола,
Тільки стоїть один куш каліни
Та й та не цвила.

Калино моя!
Чом ти не цвила?
„Зима була та й цвѣть оббила,
Тим я не цвила!“

46.

Дощик, дощик, капає дрібненько,
Яж думала, яж думала, запорожець ненько.

Коли б знала, колиб знала, з відки виглядати,
Тоб наняла, заставила стежки замітати.

Аж він іде, аж він іде, ступає дрібненько,
То-то любо, тож то мило дивити ся ненько.

Дощик, дощик, аж зі стріхи ліє ся,
Розсердив ся мій миленький, тай не засьміє ся.

Дощик, дощик, аж зі стріхи цяпотить.
Розсердив ся мій миленький, аж ногами тупотить.

Розсердив ся, розгнівав ся, мій милий на мене,
А як гляне, серце вяне і в него і в мене.

47.

Ой гіля, гіля, гусоньки
На став, гей!
Добрий вечір, дівчино,
Бо я ще не спав.

Ой не спав, не спав,
Не буду спаги, гей!
Дай же мені, дівчино,
Повечеряти.

Я не топила,
Я не варила, гей!
Як ішла по воду
Видра побила.

Ой Боже, Боже
Який я удав ся, гей!
Брив через річеньку
Тай не вмивав ся.

Ой та верну ся
Та й умию ся, гей!
На свою дівчину
Та й подивлю ся.

Ой не вертай ся
І не вмивай ся гей!
Ти мені, серденько,
І так сподобав ся!

48.

Болить мене головонька від самого чола,
Не бачила миленького ні тепер ні вчора;
Ой бачить ся, не журю ся, в тугу не вдаю ся,
А як вийду за ворота, від вітру валю ся.

Ой бачить ся, що не плачу, самі слези лють ся;
Від милого людий нема, від нелюба слють ся;
Нема мого миленького, нема мого сонця,
Ні з ким мині розмавляти сидя у віконця.

Нема мого миленького, нема єго тута,
Посходила після дощу шалвія і рута;
Я шальвю пересію, руту перетичу,
Таки свого миленького к собі перекличу.

Барвіночку зелененький стели ся низенько,
А ти милий чорнобривий присунь ся близенько;
Зелений барвіночку стели ся ще низше,
А ти милий чорнобривий присунь ся ще близше.

49.

Хилили ся густі лози,
Відкиль вітер віє;
Дивили ся карі очі,
Відкиль милий їде.

Хилили ся густі лози,
Та вже перестали;
Дивили ся карі очі,
Тай плакати стали.

В кінци греблі шумять верби,
Що я насадила,
Нема ж того козаченька,
Що я полюбила.

Ой не має козаченька —
Поїхав за Десну;
Рости, рости дівчинонько
На другою весну!

Росла, росла дівчинонька,
Тай на порі стала;
Ждала, ждала козаченька,
Тай плакати стала.

Ой! не плачте карі очі!
Така ваша доля;
Полюбила козаченька,
При місяцю стоя!

Зелененькі огірочки,
Жовтенькі квіточки!
Нема мого миленького,
Плачуть карі очки.

Болять, болять мої очки,
Серденько понило...
Не бачу я миленького
І діло не миле.

50.

Тихо-тихо Дунай воду несе,
А ще тихше дівка косу чеше. (2)

Чеше, чеше та на Дунай несе.
„Пливи, косо тихо за водою,
А я піду услід за тобою. (2)

Припливи, косо, к зеленому лугу,
Скажу тобі всю свою притугу.“ (2)

Нема краю тихому Дунаю,
Нема втину вдовиному сину,
Що звів з ума дівку сиротину. (2)

„Ох ізвів ти, на коника сівши :
Оставай ся, слави набирай ся, (2)

А я молодь слави не бою ся.
Вийду з села зараз оженю ся. (2)

Мені, дівко, та пришиють квітку,
Тебе ж, дівко, завертять в намітку.“ (2)

51.

Там, де Татран круто ве ся,
По камінях де шумить,
Є там дівча ; а як зве ся,
Козак знає, та мовчить.

На долині є криниця,
З сеї криниці бе вода,
А дівчина, як зірниця,
Хорошая, молода.

Ясним оком, як погляне,
Як ся мило засьміє,
То аж серцю легше стане,
А козаче серце бе.

Іде, мила, дощ дрібненький,
Твої цвіти не зійдуть,
Ох лихі вороженьки
Мя з тобою розведуть.

Гей прашай, же моя мила,
Не плач, не плач, но прашай!
Як згадаєш, щось любила,
Мене собі пригадай.

52.

Чомусь не прийшов, як місяць зійшов,
Як я тебе виглядала?
Чись коня не мав, дороги не знав,
Чи мати не позволяла?

А я коня мав, доріженьку знав,
І мати не спиняла,
Молодша сестра, бодай не зросла,
Сіделечко сховала.

Не йди братіку, не йди рідний мій,
До тієї дівчиноньки,
Не вмє вона шити, вишивати,
Лиш хороше сьпівати.

Та найже вона і буде така,
Як ти, сестро, сказала,
Вже вона мені, як до рани лїк,
До серденька припала.

53.

Гей на Івана, гей на Купала, гей, гей, гей!
Красна дівчина долі шукала;
Цвітки збирала, віночок вила,
Долі водою его пустила;
„Поплинь вінсчку по бистрій хвилі,
Поплинь під хату, де жиє милий.“

Поплинь віночок долі водою,
Серце дівчини забрав з собою,
На заріночку змарнів поволи,
Не дав Купало дівчині долі.
Гей на Івана, гей на Купала,
Дівча о північ зіле копало,
В північ копало, в північ варило,
А до схід сонця вже отруїло.

54.

Ой піду я до млина, до млина,
А у млинї новина, новина :
Там то мамцю мельник,
Там то мамцю добрий,
Там то мамцю хороший,
Меле гречку без гроший.

Меле, меле на кіш насипає,
Що насипле, мене пригортає:
Там то мамцю мельник і т. д.

Меле, меле, меле, решетує,
Що оберне, мене поцілує:
Там то мамцю мельник, і т. д.

55.

Ой мати, мати, серце не вважає:
Кого раз полюбить, з тим і помирає.
Лучше умерти, як з немилим жити,
Сохнуть з печалї, щодень сльози лити.
Бідність, богацтво — єсть то Божа воля,
З милим їх ділити, — щасливая доля.
Ох, хиба-ж я, мати, не твоя дитина?
Коли моя мука буде тобі мила?
І до мого горя ти жалю не маєш:
Хто припав до серця забудь заставляєш.

56.

Гей по горі, по високій, трійзіль постелив ся;
З України до дівчини козак поклонив ся;
Поклонив ся козаченько з коня вороного,
Нагадай си, моя мила, мене молодого.

А в неділю рано, рано дівча ся вмивало;
Тай росою та косою личенько втирало;
Угирало біле личко, утирало брови, —
Немаж мого миленького, нема і розмови.

Не плач мила, не плач серце, не плач чорні очі,
Ой маюж я розмовоньку аж до пізна з ночі;
Ой маюж я розмовоньку, ой маюж я милу,
Висипано на ді мною високу могилу.

57.

Ви дівочі сині очі!
Чом слеза вас криє?
Як в вас гляну, з болю вяну,
Серце в грудях ниє.
Ви зірниці серед ночі,
Сині очі, ви дівочі,
Хто вас гляне, зазирає,
Тому рай ся отвирає.

Чом дівчино ти сумуєш?
Боже, щоб то знати,
Я з тобою аж до гробу
Хтїв би сумувати,
І у сині очі твої
Виливав бим болі мої
В ті зірниці серед ночі,
Сині очі, ті дівочі!....

Не смути ся на сїм сьвіті
З давна так ся діє,
Що в серденько трути лїють.
З болю бідне млїє....

Біль пропаде, як росиця
В сонци рано на травиці,
Як весною сині очі
Глянуть зірков в темній ночі.

58.

В кінці греблі шумлять верби,
Що я насадила;
Нема того козаченька,
Що я полюбила.

Ой не має козаченька, —
Поїхав за Десну;
Рости, рости, дівчинонько,
На другу весну!

Росла, росла дівчинонька,
Та й на порі стала;
Ждала, ждала козаченька,
Та й плакати стала.

Ой не плачте, карі очі!
Така ваша доля:
Полюбила козаченька,
При місяцю стоя!

Зелененькі огірочки,
Жовтенькі цвіточки, —
Нема мого миленького,
Плачуть карі очки!

Болять, болять мої очі,
Серденько понило;
Не бачу я миленького, —
І діло не миле...

59.

Гомін, гоміи по долині,
Широкий лист на калині;
Єще ширший на яворі.
Стоїть мила на розмові.

Де-ж ти милий пробуваєш,
Що у мене не буваєш;
Пробуваю край Дунаю,
Тебе мила споминаю.

Щоби човен і весельце,
Ночував бим в тебе серце;
Ані човна ні порома,
Ночувати мушу в дома.

Тече вода річеньками,
Плаче мила слезоньками;
Не плач мила, не жури ся,
Я молодий не женив ся.

Твоя мати чарівниця,
То велика розлучниця;
Розлучила нас обоє
Як рибоньку із водою.

60.

Ах я нещасний, що маю діяти,
Полюбив дівчину, тай не можу взяти;
Тим не можу взяти, що я небогатий,
Доле-ж моя, доле, який я нещасний.

Хлопче-молодче, який ти ледащо!
Задумав женить ся, сам не знаєш на-що.
Будеш мати жінку, а не буде долі, —
І сам почорнієш, як билина в полі.

Хлопче-молодче з чорними очима!
На що тобі жінка, камінь за плечима?
Будеш гірко плакати, долю проклинати,
Будеш кулаками сльози утирати.

61.

Ой ти, дівчино, зарученая,
Чому ти ходиш засмученая?

Ой як я маю весела бути,
Кого я люблю трудно забути.

Ой ти, дівчино, чорнії очи,
І в день смутна ти і не спиш в ночі;
Чорнії очи принаду дали,
Душу і тіло зовсім узяли.

Ой, ти, дівчино, мислями блудиш,
Сама не знаєш, кого ти любиш.
Ой знаю, знаю, кого кохаю,
Лишень не знаю, з ким жити маю.

62.

Ходжу, нуджу по над берег,
Тяженько зітхаю;
Бідна-ж моя головонька,
Що долі не маю.

Було-ж мене моя мати
В ріці утопити;
Як таку нещасливу
На сей сьвіт пустити.

О як тяжко каменеві
Під воду плинути;
А ще тяжше сиротині
На чужині бути.

Журила ся мати мною
Як риба водою;
Дала мене межи люди,
Жалує за мною.

Ах ти, Боже, мій єдиний,
Ти моя потіха;
Потіш мене нещасливу,
Вибав з того лиха.

63.

„Лугом іду, коня веду,
Розвивай ся луже!
Сватай мене козаченьку,
Люблю тебе дуже!

Ой хоч сватай, хоч не сватай,
Хоч так присилай ся;
Хоч щоб слава не пропала,
Що ти залицяв ся.“

„Ой коли-б ти, дівчинонько,
Була богатенька,
Взяв би тебе за рученьку,
Повів до батенька.“

„Ой коли б я, козаченьку,
Була богатенька,
Наплювала-б я на тебе,
Й на твого батенька.“

Ой піду я під вишненьку
Аж лист опадає;
Жалуй мене дружинонько,
Милий покидає.

Не жури ся дівчинонько,
Руга зелененька;
Сей покине, другий буде,
Ще-ж ти молоденька.

64.

Звела мене не біда;
Звела мене,
Моя нене,
Звела мене не біда,
А дівчина молода;
А дівчина,
Як калина.
А дівчина молода!

Бровоньками звялила,
Бровоньками,
Хмароньками,
Бровоньками звялила;
Оченьками спалила,
Оченьками,
Зіроньками,
Оченьками спалила!

Ой дівчино, не вяли!
Ой дівчино,
Ти рибчино,
Ой дівчино не вяли,
Мого серця не пали;
Мого серця,
Край реберця,
Мого серця не пали!

Коли любиш, не жартуй!
Коли любиш,
Та не губиш,
Коли любиш — не жартуй;
Як не любиш — розчаруй,
Як не любиш,
Тільки губиш,
Як не любиш — розчаруй!

КОЛОМИЙКИ.

І. СПІВИ, МУЗИКИ, ТАНЦІ.

1. Як я возьму коломийки
[співати-співати,
Затужеш ти і заплачеш,
[тай станеш думати.

2. Чує ми ся, товаришу, чує ми ся, чує,
Що в зеленій дібровонці зазуленька кує.
Чує ми ся, товаришу, чує - причуває,
Що в зеленій дібровонці дівчина співає.

3. Ой не того я співаю, що ся гараздмаю,
Але того я співаю — біду забуваю.
Та не того я співаю, що я веселю ся,
Маю тугу на серденьку тай не признаю ся.

4. Як я собі заспіваю, далеко мя чути,
Аж на того подвірячко, де я маю бути.
Аж на того подвірячко, аж до тої хати,
Де я маю молоденька господарувати.

5. Тепер я си заспіваю, тепер ми ся хоче,
Коли мої головоньки ніхто не клопоче.
Тепер я си заспіваю, доки молоденька,
Доки мені не заплаче дитина маленька.

6. Співаночки мої любі, де я вас подію?
Хиба я вас співаночки, горами посію.
Ви будете співаночки, горами гуляти,
Я ся буду молоденька слезами вмивати.

7. А де я вас, співаноньки, де я вас подію ?
Заберу вас в запасочку, по полю розсію,
А як прийде мій миленький нивоньку орати,
Буде тії співаночки по полю збирати.
8. А я свої співаночки на папері спишу,
Як ся буду віддавати, своїй сестрі лишу.
А я свої співаночки на карбі карбую,
Як ся буду віддавати, сестрі подарую.
9. Ой доки я в неньки була, гуляла, співала,
А як пішла від матінки, все позабувала.
Ой як пішла до свекрухи, стала на порозі,
То забула співаночки усі на дорозі.
10. Ой де ти ся, моя мила, співати навчила ?
Як по під гай зелененький жито волочила.
Волочила, волочила, коньом вороненьким.
Навчив мене тих пісеньок хлопець молоденький.
11. Коби ми ся, товаришко, на голос зложили,
Ми би свого миленького співанками вкрили.
Ой укрили, кажеш, вкрили від ніг до голови,
Щоби місця не лишили, лишень чорні брови.
12. Ой чому ви, парубочки, та не співаєте,
Чи голосу не маєте, чи ся встидаєте ?
Ой співайте, парубочки, котрий голос має,
Най ся тота дібровонька від нас розлягає.
13. Ой шуваром, пане брате, шуваром, шуваром,
Тоді собі заспіваю, як піду з товаром.
Ой сам собі заспіваю, тай сам собі скачу,
Ой так ми ся їсти хоче, що мало не плачу.
14. Та я собі заспіваю, ой ду ду-ду дайна,
Коби мене не зрадила моя любка файна.
А як собі заспіваю тай ся погропochу,
Молодїї молодиці, я ся з вами дrouchу.

15. Коломийки заспівати, коломийки грати,
Алеж бо то коломийки добре танцювати.
Заграй же ми, музиченко, тої коломийки,
Та най я си погуляю з вечера до днинки.
16. Ей заграй ми, музиченко, на дубові скрипки,
Та най я си погуляю ворогам на збитки.
Ой заграй ми, музиченко, білими пальцями,
Та най собі погуляю з чорними бровами.
17. Ой заграй ми, музиченко, заграй ми, заграй ми,
Ти молода дівчинонько, співай ми, співай ми.
Ой заграй ми, музиченко, я буду співати,
Щоби любці на ноженьку легко танцювати.
18. Ой легонька коломийка, легонька, легонька,
Та від тої коломийки болить головонька.
Ой дрібненька коломийка, дрібненька, дрібненька,
Ой то ми ся сподобала дівчина біленька.
19. Як зачую коломийку, як зачую банду,
То покину дівчиноньку хочби яку ладну.
Як заграє коломийка варта погуляти,
Чорнобриву дівчиноньку кругом обертати.
20. Нема танцю на всім сьвіті, як та коломийка,
Она душу виринає із мого сердейка.
Гуляймо си, братя милі, гуляймо, гуляймо,
Завтра рано із досьвітка до праці вставаймо.
21. Тече річка невеличка, піду, перескочу,
Тепер собі погуляю, коли собі схочу.
Ой гуляймо, хлопці, братя, гуляймо, гуляймо,
З сего села за границю дівчини не даймо.
22. А мій тато старесенький, як голуб сивенький,
Казав мені: гуляй сину, поки-с молоденький.
Ой гуляв я сім літ хлопцем, а сім каваліром,
А буду я ще гуляти, як буду жовніром.

23. Ходи, мила, танцювати, ходи, мила, швидко,
Богацька тя заступає, щоби тя не видко.
Богацька тя заступає кіньми тай волами:
Ходи, мила, танцювати, з чорними бровами.
24. А в суботу на роботу голова боліла,
А в неділю на музики мало не злетіла.
А в суботу на роботу нехай іде мама,
А в неділю на музики вже я піду сама.
25. Гуляй, доню, не бороню, тільки твого сьвіта,
По чім будеш пам'ятати молоденькі ліга?
Гуляй, доню, не бороню, маєш час і волю,
Щобис потім не казала, що я ти бороню.
26. Тепер мені погуляти, коли ми ся хоче,
Коли мої головоньки ніхто не клопоче.
Тепер мені погуляти, тепер мені скоки,
Заки мені лиха доля вилатає боки.
27. Ой на горі на високій сив коник пасе ся,
Люблю з милим танцювати, легонько трясє ся.
Ой того я хлопця люблю, що гарно танцює,
Кругленько ся обертає, в личенько цілує.

II. ПАРУБОЦЬКІ.

а) любовні.

28. Ой хоч же я не парубок, іно парубчина,
Назвала мя парубочком молода дівчина.
Ой хоч же я не парубок іно парубчу ся,
Поза чужі воротонька ночувати вчу ся.
29. Та як я си нагадаю за милої очі,
Не бою ся ні шандаря, ні темної ночі.
Не бою ся ні шандаря, ні панського суду,
Та я хлопець молоденький без любки не буду.
30. Ой чия то дівчинонька, чи не мого вуйка?
Навішала кораликів, як сива зазулька.
Ой чия то дівчинонька, чия то, чия то?
Круглоличка, невеличка, моя то, моя то.

31. Ой волів бис, парубочку, копу жита збити,
Нїж на чужій сторонці дівчину любити.
Бо я копу жита зібю тай іду до дому,
А я люблю дівчиноньку, тай не знаю кому.
32. Калиночка пристигає, вершок зеленіє,
На дівчину пригодочка, робити не вміє.
Котра дівка в мальованці, то вміє робити,
Котра дівка у спідниці, тарелі носити.
33. Ой солодка бліночка, солодко зродила,
Ще солодша дівчинонька попід ню ходила.
Ой ходила по садочку, тай яблочка рвала,
Тай молодим парубочкам крізь плоти давала.
34. Ой як в горах сніги впали, гори побіліли,
Чогось наші, пане брате, дівки помарніли.
Ой чи того помарніли, що малі мясниці,
Ой чи того помарніли, що не молодиці.
35. Коби не дуб, коби не дуб, коби не ліщина,
Не був би я у тім селі, коби не дівчина.
Коби не дуб, коби не дуб, коби не дубоньки,
Не був би я у тім селі, коби не любоньки.
36. Відси гора, відси гора, відси долинонька,
Межи тими гороньками моя дівчинонька.
Мушу гори порубати, долини зрівнати,
Щоби мені було видко аж до її хати.
37. Ой соловій як щебече, далеко го чути,
Як парубок дівку любить, не може забути.
Забув би я, товаришу, забув би я швидко,
Коби з твого подвіречка на моє не видко.
38. Ой засьвіти, місяченку, тай ти зоре ясна,
Тай на тоє подвіречко, де дівчина красна.
Тай на тоє подвіречко люблю ся дивити,
Де я зачав того року дівчину любити.

39. Ой сяду я на коника, гою, коню, гою,
Де ворота замаєні, там дівчина моя.
Де ворота замаєні, а новая брама,
Ой там моя дівчинонька як намальована.
40. Що я собі погадаю, то я собі вчиню,
Продам коня вороного, куплю си дівчину.
Продам коня вороного, продам і другого,
Куплю я си дівчиноньку до серденька мого.
41. Ой ходив я до дівчини тай носив горішки,
Ой втратив я кониченька, тепер ходжу пішки.
Ой втратив я кониченька, коня вороного,
А все того через тебе, дівчино небого.
42. Ой вийду я на толоку, толока синїє,
А ще моя дівчинонька робити не вміє.
Ой вийду я на толоку, толока блищить ся,
А ще моя дівчинонька робити навчить ся.
43. Косив же я траву, траву, косив я отаву,
Любив же я дівчиноньку маленьку, цікаву.
Косив же я траву, траву, косив я осоку,
Любив же я дівчиноньку тоненьку, високу.
44. Ой копав я керниченьку, зимна вода була,
Ой любив я дівчиноньку тай не моя була.
Ой любив я дівчиноньку як своє здоровле,
Відобрали вороженьки та на безголове.
45. Ой засьвіти, місяченку, хоть годину в нічку,
Най перейду, най перейду до дівчини річку.
Най перейду, най перейду, ноги не заброджу,
Нехай люди та не знають, що до неї ходжу.
46. Ой чи я ся в лісі родив, чи в зеленім гаю,
До котрої загадаю, то щастя не маю.
Ой чи я ся в лісі родив, чи в тій ліщинонці,
Тай що я ся не сподобав жадній дівчинонці.

47. Хоть би прийшло погібати по самій уха,
Таки піду до дівчини, хочай заверуха.
Хоть би прийшло погібати по самій очи,
Таки піду до дівчини темненької ночі.
48. Як би не ти дівчинонько, тай не твоя мати,
Не стояв би кінь вороний коло твої хати.
Як би не ти дівчинонько, та не твої очи,
Не стояв би кінь вороний до темної ночі.
49. Ой дівчино, дівчинонько, лиш би тя любити,
Далекая доріженька до тебе ходити.
Далекая доріженька, крутії дороги,
Не знаєш ти дівчинонько, як то болять ноги.
50. Сосновая коновочка, дубовое ушко,
Чом до мене не говориш, моя щебетушко?
Сосновая коновочка, дубовое денце,
А деж ти ся забавляєш, моє любе серце?
51. Ой кувала зззуленька та на роздорожу,
А я свого закохання забути не можу.
Личко твоє, дівчинонько, краснійше над рожу,
А я тебе, дівчинонько, забути не можу.
52. Через гори високий терневая кладка,
Минули ся, дівчинонько, солодкий ябка.
Минули ся солодкий, минули винний,
Ще но тебе не минули хлопці молодії.
53. Ой зависли чорні хмари, сьвіта не видати,
Будеш мене, дівчинонько, не раз споминати.
Ой не раз і не два, не три, не чотири,
Будеш собі споминати, як ми ся любили.
54. Будь здорова, моя мила, бо вже я вандрую,
Приступи ся до коника, най тя поцілую.
Приступи ся до коника тай до вороного,
Та най я ся націлую личка румяного.

55. Курила ся доріженька, що я нею їхав,
Журила ся дівчинонька, що я ї відїхав.
Не кури ся, доріженько, піллю тя водою,
Не жури ся, дівчинонько, возьму тя в собою.
56. Ой не ходи коло води білими ногами,
Не уривай мого серця чорними бровами.
Ой не ходи коло води нехай тя забуду,
Нехай тебе инший любить, я тебе не буду.
57. Ой маю я миленькую, як біленьке гуся,
Она мене поцілує, тільки притулю ся.
Кобись знала, моя мила, якась ми милая,
Як у літі при роботі вода студена.
58. Ой то мені на заваді широкая грушка,
Що не виджу, куда ходить моя щебетушка.
Ой то мені на заваді широкая сливка,
Що не виджу, куда ходить моя чорнобривка.
59. Ой у мої миленької паперові двері,
Сади ми ся розцвитають, як іду до неї.
Сади ми ся розцвитають, ягідки червоні,
Та як любку не любити, коли очка чорні.
60. Ой вдар, коню, копитами, перед воротами,
Вийди, вийди, моя мила з чорними бровами.
Ой вийди ми, моя мила, ой вийди, ой вийди,
Бо я хлопець молоденький, не зроблю ти кривди.
61. Серце ми ся розпадає на дві половині,
Не видів я миленької ні вчора, ні нині.
Не видів я миленької ні вчора, ні нині,
А як завтра не побачу, то буде по мині.
62. Ой вийду я на гороньку, гірко зелененька,
Подивлю ся горі селом, де моя миленька?
Ой вийду я на вулицю, тай свисну, тай свисну,
Нема мої дівчиноньки, но плечима стисну.

63. Наш музика добре грає, не жаль погуляти.
Нема мої миленької, нема з ким гуляти.
Ой піду я на весілля, но ся раз оберну,
Нема мої миленької, до дому ся верну.

64. Ой конику воронику, чогос задумав ся?
Нема мої миленької, що я в ній кохав ся.
Нема мої миленької, нема мої квітки,
Пішов би ї виглядати, та не знаю звідки.

65. Та повіяв буйний вітер, повіяв, повіяв,
Щож я буду без милої в тих сторонах діяв?
Ой повіяв буйний вітер та зламав калину,
Я не буду без милої ні одну годину.

66. Ой конику вороненький, я на тя сїдаю,
Будь миленька, здоровенька, бо я тя лишаю.
Лишаю тя, дівчинонько, на Бога сьвятого,
І ще прошу, наказую : не люби нікого.

67. А я тебе, мила, люблю, як біленьке гуся,
Де найбільше людий буде, там не подивлю ся.
Де найбільше людий буде там не дивити ся,
Як нас буде лише двоє, там обіймити ся.

68. Ой чи то дуб, чи береза, чи ти, любко, стоїш?
Перебреди бистру річку, коли ся не боїш.
Перебреди бистру річку тай Дунай глибокий,
Коли ти ся ісподобав хлопець чорноокый.

69. Ой із гори на долину помаленьку зйду,
Звари, душко, пироженьків, в вечір до тя
[прийду.

А з вечера як не прийду, то прийду із ночі,
Надій ми ся, гарна любко, около півночі.

70. А як собі нагадаю за любку давную,
Не одна мні нічка піде, під вікном бідую.
Ой прийшов я під віконце, в вікно закалатав,
Она мене не пустила, я бідненький плакав.

71. Ой зацвила калиночка коло перелазу,
Ой які то були в любки та губочки зразу.
Які були, такі були, вже ся проминули,
Бо уже ся до любочки інші повернули.
72. А у поли керниченька, у поли, у поли,
Коло неї красна любка пшениченьку поле,
Вона поле пшениченьку, кукіль вибирає,
Вона свого миленького з Угрів визирає.
73. Вийшов милий на горбочок, заграв на ли-
[сточок:
Пізнай, пізнай, миленькая, чий то голосочок.
Не пізнаю, не пізнаю, бо дуже тоненький,
Здає ми ся, видить ми ся, що то мій миленький.
74. Небогатом до тя ходив, не буду ходити,
Бо казала твоя ненька, що мя буде бити.
Ой не правду, парубочку, неправду говориш,
Моя ненька тебе любить, як до мене ходиш.
75. Чи ти чула, дівчинонько, як я тебе кликав?
Як я твоє подвіренько барвінком обтикав.
Ой чи чула, чи не чула, не обзивала ся,
Бо я тебе, мій миленький, не сподівала ся.
76. Віє вітер, віє вітер з вечера до рана,
Ой люби мя, дівчинонько, моя ти кохана.
Ой не проси, не проси, нич з того не буде,
Не оббивай моїх тинів, бо сьміють ся люди.
77. Порадь мені, моя мила, та як рідна мати,
Чи маю ся оженити, чи на тебе ждати.
А я тобі, мій миленький, раджу, тай не раджу,
Я з тобою нічку стою, за іншими гляджу.
78. Ой я гонив коні на ніч, дівчина стояла,
А я сказав добрий вечір, а вона ся сьміяла.
Чи нема тут, дівчинонько, хлопця молодого?
А вона мені відповіла: Тобі що до того?

79. Любе моє закоханє, тай любе, тай любе,
А хтож тебе приголубить, як мене не буде?
Ой то мене приголубять та чужії люди,
Але тобі, мій миленький, великий жаль буде.

80. Ой кувала зазуленька та на роздорожу,
Кільком любив, позабував, а тебе не можу.
А я тебе, дівчинонько, забути не можу,
По під твої воротонька свої снопи вожу.

81. Ой дівчино, дівчинонько, я в тобі кохав ся,
А ти мені відповіла, я не сподівав ся.
Відповіла, відповіла, наказала бути,
Я о тобі моя мила, не можу забути.

82. Тупну я си чобіточком до леду, до леду,
Солодшая дівчинонька від цукру, від меду.
Цукру-меду як наплю ся, ненасолоджу ся,
А з дівчинов як зйду ся, не націлюю ся.

83. Бувай, мила, здоровенька, бо я йду до дому,
Сім раз я тя поцілую, не кажи нікому,
Сім раз я тя поцілую, на восьмий ся важу, —
Цілуй, цілуй, мій миленький, нікому не скажу.

84. А у поли три тополи, всі три зелененькі,
Ой любив я дві дівчині, сестри си рідненькі.
А у поли три тополи, одна схилила ся,
Я молодшу поцілював, старша гнівала ся.

85. А я копав керниченьку на студену воду,
Дивив я ся на дівчину тай на її вроду.
Ой дівчино, дівчинонько, мати ти вдовиці,
А ти ходиш попри мене, як яка зірниці.

86. Не далеко до дівчини, но через садочок,
Не можу ся надивиги, як на образочок.
Бодай тебе, дівчинонько, бодай твою неньку,
На що тебе породила такую красеньку.

87. Ой догану, пане брате, догану, догану,
Щобим сїм лїт не женив ся, не возьму погану.
Щобим сїм лїт не женив ся, шей до того два дни,
Такой буду вибирати, котре дївча ладне.

88. Скрипливії воротенька, не мож вас заперти,
Кого люблю, не забуду до самої смерти.
Кого люблю, не забуду, памятати буду,
Та все тії карі очка споминати буду.

б) жовнярські.

89. Мене, мати породила темненької ночі,
Дала менї стан вояцький і чорнії очі.
Мене мати породила, тай ся радувала,
Лише було оженити, за жовняра дала.

90. Пане брате, товаришу, як ми ся любили,
Тебе взяли за жовняра, а мене лишили,
Тебе взяли за жовняра, будеш воювати,
А я хлопець молоденький буду газдувати.

91. А вже ми ся навкучили чоботиска шиті,
Дадуть менї у Самборі цвьячками підбиті.
А вже ми ся навкучили чоботи пасові,
Дадуть менї у Самборі черевички нові.

92. Ой гуляйте, парібочки, ой гуляйте наші,
За дві за три неділеньки, вберемо камаші.
Ой гуляйте ураз хлопці, буде наша слава,
Піде голос по дуброві аж до Станїслава.

93. Ой хлопці ми, пане брате, ой хлопці ми, хлопці,
То нам буде бренкотіти шабелька при боці.
Шабля буде бренкотіти, а коник скакати,
Тоді буде моя мила рученьки ломати.

94. Журила ся мати мною від року до року,
Аж поки ми не вчепили шабельки до боку.
Ой найслужить, ой найслужить, заслужить си ласку,
А на плечі жовтий ремінь, а на чоло бляшку.

95. Ой заплачеш, моя мила, заплачеш, заплачеш,
Та як мене на цісарськім конику зобачиш.
Ой заплачеш, моя мила, ревними сльозами,
Та як буду присягати перед образами.

96. Ой як мене відобрали тай на жовняронька,
Заплакали дві сестриці, трета матінонька.
Ой як мене відобрали, вели мене ринком,
Ні за ким я так не плавав, як за білявинков.

97. Попід гору високою, летів орел дикий,
Віддали мя за жовняра, жаль мені великий.
Віддали мя за жовняра та за жовняронька,
Не так плаче отець, мати, як та дівчинонька.

98. Ой дівчино, дівчинонько, жаль ми за тобою,
Що не буду зимувати зимоньки з тобою.
Бо я тебе так кохаю, як би свою душу,
На першого паздерника покинути мушу.

99. Ой на Кути дороженька, на Кути, на Кути,
Вший ми мати сороченьку, бо я йду в рекрути.
Ой уший ми, моя мати, з трема ковнярами,
Будеш мене пізнавати межи жовнярами.

100. Ой задута дороженька, задута, задута,
Бувай, мила, здоровенька, я їду в рекрута.
Бувай, мила, здоровая, я вже маширую,
Приступи ся до коника, най тя поцілую.

101. Ой їхали рекрутоньки через штири милі:
Прощавайте, матусенько, і дівчата милі.
Ой їхали рекрутоньки через штири села;
Чо сумуєш, дівчинонько, чогось не весела?

102. Ой ти рекрут тай я рекрут, оба ми рекрути,
Та як же ми заспіваєм, далеко нас чути.
Та як же ми заспіваєм, далеко нас чути,
Аж до того Перемишля, де ми маєм бути.

103. Вітер віє, шелевіє, березов колише,
Цісар хлопці вибирає, на папери пише.
А в цісарськiм карабiнi є желiза много,
А до нього добирають хлопця молодого.
104. Ой дубе мiй зелененький, ой дубе, мiй дубе,
А я хлопець молоденький, з мене жовняр буде.
Не буду ся женитоньки, не буду, не буду,
Бо я хлопець молоденький за жовняра буду.
105. Ой плакала, дiвчинонька, ой плакала ревне.
Пишiть, пане, до цiсаря, най ми хлопця верне,
Не плач же ти, дiвчинонько, не плач же ти дуже,
Цісар хлопця не поверне, доки не вислужить.
106. Кобисмо ся, пане брате, були не женили,
Були би ся наші мами нами не журили.
Не журiть ся наші мами, за нами, за нами,
Бо ми пiдем до цiсаря, будемо панами.
107. Ой цiсаре, цiсароньку, будь на мене ласкав,
Пусти мене до домоньку, я ти лишу застав.
Пусти мене до домоньку, хлопця молодого,
А я тобi лишу в застав коня вороного.
108. Ой братчики, плеканчики, де ви ся плекали?
Як пiдете на вiноньку, будете плакали.
Ой хлопчики, плеканчики, ой хлопчики дубцi,
Погинете на вiнонцi, як тютюн у люльцi.
109. Бодай пани панували, вiйти вiйтували,
А що мене молодого за жовняра взяли.
Взяли мене за жовняра, я ще не бою ся,
Кiнь вороний, я молодий, я ще вислужу ся.
110. Бодай пани панували, бодай пани були,
Що вони мя молодого в черевички вбули.
В черевички взули, взули, синий мундур дали,
I дрiбненькi кучерики на бiк розчесали.

111. Як би я був кепський хлопець, не був бим
[жовняром,

Не носив бим синій кабат з червоним ковняром.
Синій кабат, синю шапку і пояс турецький,
Підківоньки сигнатові, чоботи німецькі.

112. Тай жовнїр я, моя мати, тай жовнїр я, жовнїр,
А як мені не вірите, дивіть ся на ковнїр.

Тай жовнїр я, моя мати, по пояс катанка,
Котра дівка чорнобрива, то моя коханка.

113. Ой що мені, каже, з того, що червоний ковнїр,
Другі хлопці пють, гуляють, а я бідний жовнїр.
Другі хлопці пюгь, гуляюгь, дівчат обіймають,
Ой а мене бідненького сльози обливають.

114. Ой підемо, пане брате, під гай зелененький,
Там нас буде зицирував капраль молоденький.
Ой підемо, пане брате, підемо, підемо,
Ой там буде три дороги, там ся розійдемо.

115. Ти ся женеш парібочку, береш си дівочку,
А мені би молодому ще йти на війночку.
Ой танцюйте парібочки, танцюйте, танцюйте,
Та цісарські черевички не псуйте, не псуйте.

116. Не диви ся дівчинонько, на мене, на мене,
Ведуть коня з Тернополя під мене, під мене.
Ведуть коня з Тернополя, коня вороного,
Гей під мене легіника, хлопця молодого

117. Ой витоптана доріженька з Самбора до Відні,
А хтож її так утопав? Жовнярики бідні.
Утоптана доріженька з Самбора до Львова,
А хтож її утопав? Мати жовнярова.

118. Ой в зеленій Буковині, там зазуля кує,
Она хоче розказати, як жовняр бідує.
Ой в зеленій Буковині явір зелененький,
Ой там лежить, помирає жовняр молоденький.

119. Вчера була суботонька, а нині неділя,
Чом на тобі жовняроньку сорочка не біла?
Ой не біла, не білая, не буде біленька,
Вісім неділь вже минуло, як прала миленька.

120. Ой дівчино, дівчинонько, жаль ми за тобою,
Я попрошу капітана, возьму тя з собою.
Я попрошу капітана тай пана старшого,
Возьму я тя, дівчинонько, на коника свого.

121. Виправила мати сина горов гребельками,
Не виділа доріженьки перед сльозоньками.
Виправила мати сина на війну раненько,
Сіла собі під віконце, плаче жалібненько.

122. Виправляла маги сина тай на вороженька:
Щаслива би мому сину була доріженька!
Будь же, мамо, здоровенька, як оріх зелений,
Бо я іду на війноньку, сумний, затужений.

123. Стоїть явір над водою, в воду похилив ся.
Стоїть жовнір на вахцимрі, тяжко зажурился,
Не того він зажурился, щоби їсти, пити,
Лиш він того зажурился, як Москаля збити.

124. Пане брате, товаришу, що будем робити?
Вдарив Москаль на Україну, підем боронити.
Вдарив Москаль на Україну, побив Українців,
Ой будемо ми бродити в керві по колінці.

125. Ой їхали каноніри, аж ся мостигнули,
А дівчата Бога просять, щоб ся повернули.
Ой їхали каноніри з гори на долину,
Тай вступили до дівчини, на мід на калину.

126. Не диви ся на жовняра та на его вроду,
Жовняр сяде тай поїде, як рибка під воду.
Не диви ся на жовняра тай на его очи,
Жовняр сяде тай поїде, а тебе не схоче,

127. Ой заплачеш, моя мила, заплачеш, заплачеш,
Як ти мене на воронім конику зобачеш,
Тоді будеш, моя мила, за мною тужити,
Як я сяду і поїду цісарю служити.

128. А як мене відобрали до коня білого,
А я хлопець молоденький придав ся до нього.
А я сяду на коника, острогами стисну,
Штири милі до милої, за годину свисну.

129. Ой пристану до уланів, пристану, пристану;
Тай червоні пантальони дістану, дістану.
Тай червоні пантальони, тай сиву уланку,
Де поїду на квартиру, там маю коханку.

130. А я гадав, пане брате, що піду косити,
Прийшла карта від цісаря карабін носити.
Карабіне, карабіне, тай карабіноньку,
Через тебе карабіне, втратив дівчиноньку.

131. Наносили бузьки сїна, того дрібненького,
Ой віддали до уланів мого миленького.
Мене дали до уланів, тебе до піхоти,
А хтож буде додавати дівчатам охоти.

132. Та я ходив, та я ходив, та я находив ся,
Мої сини поганяють, я ще не женив ся.
Мої сини поганяють, беруть ся косити,
А я хлопець молодий, карабін носити.

III. ДІВОЦЬКІ.

133. Ой чи я си не дівчина, ой Боже, мій Боже,
Личко біле, очка чорні, козаче небоже.
Ой чи я си не дівчина тай не уродлива,
Тільки мої доганоньки, щом не чорнобрива.

134. Ой ще мене моя мати на руках носила,
Та як мене за хлопцями охота зносила.
Ой ще мене моя мати кашев годувала,
Та як мене за хлопцями охота збирала.

135. Ой доки я мала була, не знала нічого,
Я гадала, що не буду любити нікого.
А якже я тай виросла, на станочку стала,
Не одному гільтаєви до серця припала.
136. Ой кого я люблю в день, того люблю в ночі,
А кого я ненавиджу, ненавидять очі.
Ой кого я люблю, люблю, за того мя дайте,
А кого я ненавиджу, то не споминайте,
137. Мід солодкий, мід солодкий, цукоо ще со-
[лодший,
Авдовоньки три синоньки, а мій наймолодший.
Ой оден ся оженив, а другий гадає,
А той третий наймолодший на мене чекає.
138. Коло млина цвіт калина, коло млина сосна,
Ой Біг знає, Біг відає, для кого я росла.
Коло млина цвіт калина, коло млина явір,
Ой Біг знає, Біг відає, котрий мій кавалір.
139. Ой такого хлопця люблю, що вуса сїють ся,
Єму в очі подиви ся, а самі сьміють ся.
Ой на горі дрібний мачок, зацвили волошки,
Та лиш того хлопця люблю, що чорнявий трошки.
140. Я такого хлопця люблю в чорній капотині,
Як мя вчера поцілував, то чую до нин.
Я такого хлопця люблю, що раненько встає,
Що білими рученьками коням їсти дає.
141. Ой жала я пшениченьку до купи колосем,
Я такого хлопця люблю з чорненьким во-
На городі дві лободі, трета ся колише, [лосем.
А я того хлопця люблю, що дрібненько пише.
142. Яб ся в кожух не вбирала, щоби не біленький,
Яб на село не ходила, щоби не миленький.
Яб ся в кожух не вбирала, щоби не єдвабний,
Яб на село не ходила, щоб не хлопець ладний.

143. Ой летіла сива пава, на ворота впала,
Ой нема ту і не буде, кого я кохала.
Половина саду цвите, половина вяне,
Перше ходив що вечера, тепер не загляне.

144. Чи мій милий снігом припав, чи метелицею,
Що не ходить, не шебече тою вулицею.
Вчора не був, нині не був, що є за причи а,
Чи му мати збороняє, чи яка дівчина.

145. Ой зацвила калинонька то сино, то біло,
А вже моє закоханє з вітром полетіло.
Полетіло, полетіло і вже ся не верне,
Дай му Боже здоровячко, куда ся поверне.

146. Ой не видко того ліса, йно ся зеленіє,
Мені хлопець не родина, за ним серце мліє.
Мені хлопець не родина, ані родинонька,
А як его не видаю, болить головонька.

147. Ой калина, біло цвите, а червоно родить,
Мара знає кого, любить, а до мене ходить.
Мара знає кого любить, тай носить дарунки,
А до мене молодой на перевідунки.

148. Ой у поли на ланови зацвила пшеничка,
За то мене хлопці люблять, що я невеличка.
Ой на поли на ланови гречка зелененька,
За то мене хлопці люблять, що я румяненька.

149. Післала мя моя мати горішеньки рвати,
Та висока ліщинонька не можу дістати.
Та висока ліщинонька тай густії корчі,
Тай оріхів не нарвала, бо не дали хлопці.

150. Ой посію пшениченьку на обірниченьку,
Хтож ся буде притуляти ід мому личеньку.
Летить ворон з чужих сторони ситий, не голоден,
Той ся буде притуляти, котрий буде годен.

151. Коби було не греміло в неділю на Йвана,
Була бим ти мій миленький, горішків нарвала.
Була бим ти тай нарвала в нову запасочку,
Була бим ти їх сховала аж на колядочку.
152. Як поїдеш з кіньми на ніч, заграй на дудочку,
А я тебе зачекаю в вишневім садочку.
Як поведеш кої на ніч, заграй на свистівку,
А я тебе зачекаю в зеленім барвінку.
153. Ой посію руту круту, най хто хоче допче,
Прийди нині на вечеру, кучерявий хлопче.
Ой дубочку зелененький, листе ти зелене,
Ой приходи, мій миленький, що вечір до мене.
154. Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Стояв милий під віконцем, я о тім не знала.
Не стій милий під віконцем, ходи си до хати,
Упало ми веретенце, нікому підняти.
155. Ой не січи та не рубай зеленого дуба,
Та не сідай коло мене колим ти не люба.
Ой не сідай коло мене, ти зрадочко моя,
Шукай собі другу любку, бо я вже не твоя.
156. Ой коби я, Боже, знала, котрий мій миленький,
Я бим єго закликала на мід солоденький.
Ой коби я, Боже, знала, де мій любко оре,
Пішла бим ся подивити, чи широке поле.
157. Ой мамуню, мамунцуню, маю миленького,
По тім боці, де я сама, того чорненького.
Ой мамуню, мамунцуню, я вам признаю ся,
Він чорнявий я білява, я з ним кохаю ся.
158. Ой один дуб зелененький, а другий дуб ярий,
Один милий чорнобривий, а другий білявий.
А мій милий чорнобривий, тай чорнобривенький,
Понад чоло кучерики, як мачок дрібненький.

159. Ой піду я на малини робучої днини,
Виломлю я, миленькому, паличку з калини.
Ой йде милий дорогою тай паличку струже,
Ой якже я, мій миленький, люблю тебе дуже.

160. Ой високо хмари ходять, а низько впадають,
Хорошого любка маю, найже люди знають.
Хорошого любка маю, хороші ми вбоє,
Ой мила нам розмовонька, де ми самі двоє.

161. Ой дай, Боже, на день дощу, на вечір погоди,
Як поведе мій миленький, коники до води.
Ой дай, Боже, на день дощу, щоби відхолодло,
Щоби мому миленькому личко відмолодло.

162. Подивлюся сюди, туди, подивлюся ріньми,
Чи не їде мій миленький червоними кіньми.
Подивлюся сюди, туди, тими мочарями,
Чи не їде мій миленький сивими волами,

163. Білі гуси, білі гуси на ставу, на ставу,
А я свого миленького пізнаю по стану.
Білі гуси, білі гуси по воді, по воді,
А я свого миленького пізнаю по ході.

164. А я свого миленького пізнаю здалека,
Бо він тонкий а високий, як в лісі смерека.
А я свого миленького пізнаю по стані,
А як вийде на вулицю в біленькім кафтані.

165. Ой вийду я на гороньку, подивлюся в поли,
Чи не їде мій миленький на воронім коні.
Ой вже їде, ой вже їде, рукою махає,
Червоною хустиною слези обтирає.

166. Ой нависли чорні хмари, нависли, нависли,
Не сходиш ми, мій миленький, ні згадки, ні
[з мисли.
Аж тоді ми мій миленький із гадочки зійдеш,
Як на моє подвір'ячко з музиками прийдеш.

167. Тече вода з під города, назад не верне ся,
Як не виджу миленького, серце мені рве ся.
Тече вода з під города, бистренька, бистренька,
А деж ти ся забавляєш, розмова миленька.

168. Як я свого миленького не виджу на очи,
То мені ся молоденькій робити не хоче.
Як я свого миленького на оченьки вздріла,
Тоді мені роботонька у руках горіла.

169. Ой кувала зазуленька в лісі на ячмени,
Прийди, прийди, мій миленький, в чевонім
[ремени.
Прийди, прийди, мій миленький, тай стань під
[віконце,
А я скажу своїй мамі, що то сходить сонце.

170. Дощик іде, роса паде на білу березу,
Та я своєму миленькому сорочку мережу.
Та мережу, та мережу, а сподом циркую,
Та як прийде мій миленький, ще го поцілую.

171. А на моїй оборонці два дубки зелені,
Прийди, прийди, мій миленький, двері від-
Ой кувала зазуленька у лісі на вільсі, [хилені.
Прийди, прийди, мій миленький, нічого не бій ся,

172. Ой кувала зазуленька в лісі на орисі,
Прийди, прийди, мій миленький, нічого не
Ані тата, ані мами, ані братової, [бій ся.
Прийди, прийди, мій миленький, до мене самої.

173. Стоїть верба над водою, в воду схилила ся,
Чи ти, милий, такий красний, чи я вдивила ся.
Чи ти, милий, такий красний, чи мені здає ся,
Через тебе, мій миленький, спанє не бере ся.

174. Я гадала молоденька, що поле горіло,
А то мого миленького личко румяніло.
Я гадала молоденька, що соненько сходить,
А мій милий чорнобривий по городі ходить.

175. Ой поїхав мій миленький тай на ярмарочок,
Привезе ми даруночок, хоть обаріночок.

Ой поїхав мій миленький, ой щось мені купить,
Аж тоди я буду знати, що він мене любить.

176. А в неділю рано, рано, дівча ся вмивало,
То росою, то косою личенько втирало.

Утирало біле личко, утирало брови,
Нема мого миленького, нема і розмови.

177. Сидить голуб на дубочку, голубка на воді,
Ой уже нам, мій миленький, любити ся годі.
Чом ти, милий чорнобривий, чому не приходиш?
Либонь вже ти, мій миленький, до іншої ходиш

178. Ой червоно сонце сходить, червоно заходить,
Ой вже я ся довідала, де мій милий ходить.
Ой вже я ся довідала тай дорозуміла,
Що не буду, мій миленький, твого хліба їла.

179. Ой місяцю, місяченку, не сьвіти нікому,
Тільки мому миленькому, як іде до дому.
Ой засьвіти місяченку, та віджени мари,
А як піде до другої то зайди за хмари.

180. Ой до луга, мої воли, до луга, до луга,
А вже мого миленького полюбила друга.
Дай же, Боже, дочекати до дня біленького,
А я її не дарую свого миленького.

181. Ой коби я любка мала, я би го любила,
Я би єму що суботи кучерики змила.
Ой коби я любка мала, Івана, Івана,
Я би єму пироженьки варила що рана.

182. В середу-м ся породила, в п'ятницю хрестила,
А в суботу миленькому сорочечку вшила.
В середу-м ся породила, біле личко маю,
Як мя любко поцілує то ся не встидаю.

183. Недалеко любка маю, лише над потоком,
Кілько вийду воду брати, все погляну оком.
Недалеко любка маю, лише через межу,
Як один день го не виджу, то три дни відлежу.

184. Ой вийду я за стодолу, стану на соломі,
Як милого не любити, коли видко з дому.
Як милого не любити, коли подобонька,
Біле личко, сиві очка, як у соколонька.

185. Ой не видко того села, іно зеленіє,
Мені любко не родина, за чим серце мліє.
Мені любко не родина, ані родинонька,
А болить за ним серденько, болить головонька

186. Ой калина біло цвила, червоно зродила,
Нема того, щоби сказав: любко нещаслива!
Ой на дубі кора груба, на липі тоненька,
Нема того, щоби сказав: любко солоденька!

187. Єще місяць тай не сходив, ой чей же він зійде,
Ой ще любко не приходив, та чей же він
[прийде.

Післала бим післанчика, хлопця молодого,
Забавить ся, сідлаючи коня вороного.

188. Ой до млина доріженька, до млина, до млина,
А хтож мені жито змеле, коли любка нема?
А хтож мені жито змеле, пшеничку спитлює,
А хтож мене молоденьку в личко поцілує?

189. По під гору високою пливе качур дикий,
Кажуть любка покидати, мені жаль великий.
Кажуть люди покидати, я го не покину.
Як я піду за инчого, то за ним загину.

190. Ой кувала зазуленька та на роздорожу,
За всю біду забуваю, за любка не можу.
Ой кину я камінь в воду, ой кину я зо два,
Такой я тя мій миленький забути не годна.

191. Ой заросла тая стежка, куда любко ходив,
На тій стежці базник виріс, та ягідки вродив
Ой возьму я сокироньку, базник вирубаю,
Кого люблю, не забуду, тай не занехаю.

192. Ой як би я була знала, що в тебе весіля,
Була бим ти назбирала зеленого зілля.
Була бим ти назбирала зеленої рути,
Моє миле закоханє, не мож тя забути.
193. Ой калинка, яворинка, широкий лист має,
Гірша люба від недуги, хто ї добре знає.
Я недугу перебуду, я здорова буду,
Свого любка не забуду, хоть вмирати буду.
194. Ой по під гай зелененький ходить мій ми-
[ленький,
Та збирає за капелюх розмай зелененький.
Та збирає, та збирає, та плете віночки,
Та понесе до милої на подаруночки.
195. Ой кувала зазулечка та в лісі на дубю,
Від колис мя поцілував, від тоди тя люблю.
Від колис мя поцілував та в біле личенько,
То від тоди погибає за тобов серденько.
196. А я того хлопця люблю в сивім капелюсі
Поцілував мене вчора, а нині сьмію ся.
Ой що кому того шкодить, що кому хибує,
Ой що мене гарний хлопець в таньци поцілує.
197. Ой на ставу, на ставочку корито дїраве,
А хто буде цілувати личенько біляве?
Ой той буде цілувати, котрий буде годе́н,
Котрий буде до мойого серденька подобен.
198. Загублю ся моя мати, загублю, загублю,
Від коли мя поцілував, від тоди го люблю.
Від коли мя поцілував в личенько біленьке,
Від тоди моє личенько як мід солоденький.
199. Ой на горі косар косить, вітер сіно сушить,
Як мя старий поцілує, то мя в грудях душить,
Ой на горі косар косить, вітер сіно мече,
Як мя хлопець поцілує, то ми троха легче.

200. Дивують ся мені люди, що я така гожа,
А я тоді родила ся, як зацвила рожа.
Дивують ся мені люди, що я така гладка,
Мене мама тоді мали, як зацвили ябка.
Дивують ся мені люди, що я така пишна,
А я тоді родила ся, як зацвила вишня.

З М І С Т.

Любовні.

	стор.
1. Ой місяцю, місяченьку	97
2. Широкеє оболонє вода зальляла	98
3. Чи се тая криниченька, що я воду пив.	98
4. Сонце визенько, вечер близенько	100
5. Дівчино моя, напій ми коня	100
6. Зелена рута, жовтий цвіт	101
7. І шумить і гудить	101
8. Як ніч мя покриє	102
9. Ой у поли три криниченьки	102
10. Чи ти милий, пилом припав	103
11. З'їздив я коника, з'їздив вороного	104
12. О а йшов я вулицею раз, раз	105
13. На городі коло броду	105
14. Над Прутом у лузі хатина стоїть	106
15. Голуб сизий, голуб сизий	106
16. Ой ти поїхав	107
17. Віють вітри, віють буйні	108
18. Ой не ходи Грицю на вечерниці	109
19. Чи я в лузі не калина була	110
20. Тече річка невеличка	110
21. Скажи мені правду мій милий козаче	111
22. Ой зійди, зійди, ясен місяцю	112
23. Копав же я криниченьку	112
24. Бубо не рубати зеленого дуба	113
25. Ой любив, та кохав, собі дівчину мав	114
26. Гей, зрада, зрада, чорні очи зрада	115
27. Гаєм зелененьким вода тече	115

	стор.
28. Ой відси горі, відси другая	116
29. Як бим була я зазулев	116
30. А я люблю Петруся	117
31. З тої гори високої вітер повіває	117
32. Там на горі крута вежа	118
33. Дівча в сінях стояло	119
34. Ніхто не винен, тільки я	120
35. Ой летіла зазуленька понад море в гай.	120
36. Козаченьку, куди йдеш	121
37. Ой ходила дівчина беріжком	121
38. Там де Чорногора	122
39. Як два серця ся кохають	123
40. Ой під горою, під кам'яною	123
41. Ой летіла горлиця через сад	124
42. Пропала надія, забило ся серце	124
43. Одна гора високая	125
44. Ой, нависли чорні хмари	125
45. По той бік гора	126
46. Дощик, дощик, капає дрібненько	127
47. Ой гіля, гіля, гусоньки	127
48. Болить мене головонька від самого чола	128
49. Хилили ся густі лози	129
50. Тихо-тихо Дунай воду несе	130
51. Там де Татран круго ве ся	130
52. Чомусь не прийшов	131
53. Гей на Івана, гей на Купала	131
54. Ой піду я до млина, до млина	132
55. Ой мати, мати, серце не вважає	132
56. Гей по горі, по високій	133
57. Ви дівочі сині очі	133
58. Вкінці греблі шумлять верби	134
59. Гомін, гомін до долини	134
60. Ах я нещасний, що маю діяти	135
61. Ой ти дівчино заручена	135
62. Ходжу, нужду понад берег	136
63. Лугом іду, коня веду	137
64. Звела мене не біда	137

И55.590

В.

Ціна 140 коп.

489434

“B”

И-55.590